

Ilmari Niskanen

Toimittanut

Mia Kujanpää 2009

Paimion

KALEVAN MAAMIESSEURA

1911-1971

Viime vuosisadan lopulla alkoi maassamme voimakas henkinen ja taloudellinen nousukausi, jota historiassa nimitetään kansallisen heräämisen ajaksi. Tällöin ikäänkuin sisäinen tarve kannusti ihmisiä toimimaan yhteisien aatteiden puolesta paremman tulevaisuuden luomiseksi. Perustettiin runsaasti erilaisia seuroja ja yhdistyksiä. Teollisuustyöväki kaupungeissa järjestäytyi ammatillisesti ja poliittisesti valvomaan etujaan. Maaseudulla syntyivät nuorisoseurat, monet maataloudelliset ja osuustoiminnalliset järjestöt.

MAATALOUDEN YHDISTYSTOIMINTAA PAIMIOSSA VUOSISADAN VAIHTEESSA

Maakunnan eturivin maatalouspitäjänä Paimio ei suinkaan jäänyt syrjään yleisestä kehityksestä. Kansakoulunopettaja Abraham Björckin aloitteesta perustettiin v. 1885 Paimion Edistysseura. Säännöissä määriteltiin seuran tarkoitukseksi siveellisen elämän vaaliminen ja taloudellisen tilan parantaminen kunnassamme. Seuran jäsenet olivat pääasiassa maanviljelijöitä. Siksi kokouksissa esitelmöitiin ja vilkkaasti keskusteltiin ennen kaikkea maatalouden edistämisestä. Myös kunnalliset ja yleiset talouselämän kysymykset olivat usein keskustelun aiheena. Syksyisin järjestettiin syysjuhla, jonka ohjelmaan kuului usein miesten ja naisten työkilpailuja ja käsityönäyttelyjä. Parhaimmat suoritukset palkittiin rahapalkinnoin. Vuoden 1893 syysjuhlan yhteyteen järjestettiin maakunnallinen kyntökilpailu, johon osallistui 30 kyntäjää hevosella ja 1 härkäparilla. V. 1896 vietettiin 10- vuotisjuhlaa. Ohjelmassa oli puheita, torvisoittoa, päivällinen ja lopuksi tanssia.

Paimion Edistysseuran johtokuntaan kuuluivat opettaja A. Björck, kappalainen A.L Vilen, valtiopäivämies A. Halkilahti, kirkkoväärti S.Stenholm (Kiviluoto), lautamies G.A Jokiniemi ja myöhemmin tilanomistaja J.A Leponiemi sekä kansanopiston joht., pastori J. Päiviö. Kaikki olivat aloitekykyisiä, aktiivisia, avarakatseisia persoonallisuuksia, joita kiinnosti kotiseudun kehittäminen ja jotka näkivät yhteiskunnan muuttumisen kauaksi eteenpäin. Seuran välityksellä he toivat oppineisuutensa, näkemyksensä ja monipuolisen kokemuksensa yleiseen tietoisuuteen ja muokkasivat myönteisen kehityksen maaperää. Me nykypolven paimiolaiset tuskin osaamme tarpeeksi arvostaa heidän toimintaansa. Monet Edistysseurassa lausutut aloitteet johtivat käytännön tuloksiin.

Niinpä Edistysseuran toimesta v. 1894 perustettiin Paimion Nuorisoseura, v. 1903 Paimion Kauppaosuuskunta ja v. 1905 Paimion Osuusmeijeri. Maanviljelijäin kaupallisesta järjestäytymisestä oli seurauksena siirtyminen luontaistaloudesta rahatalouteen ja siten elintason nousuun.

Välittömästi Edistysseuran alaisuuteen perustettiin v. 1897 Paimion Emäntäkoulu. Seuran johtokunta päätti kuitenkin, että koulun taloudesta vastatkoon seuran puheenjohtaja ja samalla emäntäkoulun johtaja, op. Björck. – Pari vuotta myöhemmin v. 1899 perustettiin Paimion Kansanopisto, ja jostain syystä emäntäkoulun valtionapu siirrettiin kansanopistolle. Emäntäkoulu lopetettiin ja katkeroituneena Björck pyysi eroa myös Edistysseuran puheenjohtajan toimesta. Uudeksi puheenjohtajaksi valittiin tilanomistaja J.A Leponiemi. Ilmeisesti sisäisten erimielisyyksien takia seuran toiminta kuitenkin alkoi taantua. Sen vuoksi maanviljelijät perustivat Paimion-Sauvon-Karunan maamiesseuran, jonka toiminta myös lienee käytännössä ollut heikkoa. Niinpä sitten vuonna 1905 tämä seura ja Paimion Edistysseura lakkautettiin ja niiden tilalle perustettiin Paimion Maalaisseura, joka myöhemmin muutti nimensä Paimion maamiesseuraksi.

VILKASTA TOIMINTAA PAIMION MAAMIESSEURAN ALKUAIKOINA

Paimion maamiesseuran toiminta lähti ripeästi ja innostuneesti käyntiin. Johtokuntaan valittiin pitäjän silloisia toimeliaita johtomiehiä, kuten Aug. Halkilahti, J. Päiviö, Juho Silkkilä sekä Spurilan herra Erik von Rettig ja pientilallisten edustajana torppari Nyström. Seura järjesti kokouksia ja keskustelutilaisuuksia, joissa esitelmöivät Lounais-Suomen Maanviljelysseuran konsulentit ja piirineuvojat. Erilaiset kurssit näyttävät olleen suosiossa. Vuosikertomuksista ilmenee, että osanottajia on aina ollut runsaasti. Kurseilla opetettiin puutarhanhoitoa, metsänviljelyä, juurikasvien ja rehun viljelyä. Syksyisin pidettiin naisväelle säilöntäkurssit. Isännät kilpailivat kesannon ja lannanhoidossa, juurikasvien viljelyssä ja käsityötaidossa.

Toiminnan päämääränä oli maamiehen oman ammattitaidon kaikinpuolinen kehittäminen ja maamiesseuratyöhön saattoivat osallistua kaikki kansankerrokset, kartanonomistajat, talolliset, torpparit, palstatilalliset, mäkitupalaiset, sepät, palkolliset jne. Tällä seikalla on varmaankin ollut merkittävä vaikutus Paimion maatalouden kehittymiseen. Toimintansa rahoittamiseksi ja samalla koko perheen viihteeksi seura järjesti juhlia, iltamia ja arpajaisia. Kokoontumispaikkana olli Tillintupa, jonka maamiesseura, nuorisoseura ja urheiluseura olivat v. 1906 rakentaneet.

KALEVAN MAAMIESSEURAN PERUSTAMISVAIHEET

Vuosisadan alussa elettiin Paimiossakin vielä vanhanaikaista omavaraistaloutta. Kuitenkin maataloustuotteiden keräily ja jalostus sekä kulutustavaroiden lisääntyvä kauppa oli jopäässyt vilkastuvaan alkuun. Tilaston väestö ja torpparit odottivat kiihkeästi maakysymyksen ratkaisua- omaa tilaa. Epävarmuus tulevaisuudesta painoi raskaana mieltä. Yhteiskunnalliset muutokset olivat selvästi näköpiirissä. Vanha elämisentapa ei tuntunutkaan enää turvalliselta. Näissä oloissa maamiesseuran levittämä sanoma otettiin herkästi vastaan. Maamiesseura jakoi uutta tietoa ja taitoa. Se kokosi maatalousväen yhteen.

Näin saatiin kosketus toisiin. Tajuttiin yhteistoiminnan merkitys ammatillisella, kaupallisella ja myöhemmin myös talouspoliittisella alalla, jotta myös maatalouselinkeino olisi pysynyt yleisen kehityksen tasalla. Paimion maamiesseuran alueeseen kuului koko laaja kunta. On helppo käsittää, että jo yksin pitkien matkojen takia seuran toiminta ei tyydyttänyt syrjäkulmalaisia. Tunnettiin tarvetta kokoontua ja toimia yhdessä pienissä seuroissa, joissa jäsenet naapureina tuntevat toisensa. Lisäksi kyläkunnalla oli ilmaantunut kenties yhteisiä käytännön ongelmia, joihin etsittiin ratkaisua. Näihin aikoihin Kalevalla kaivattiin lainajyvästää, koska siemenkaurasta oli joka kevät puutetta. Oman maamiesseuran perustaminen lienee aikanaan ollut käytännön sanelema, itsestään selvä asia, jonka muodolliseen toteutumiseen vaikutti myös tavallaan onnekas sattuma.

Vuonna 1910 valittiin Sauvon, Paimion ja Salonseudun maatalousneuvojaksi Antti Räikkä. Hän oli tarmokas, maatalouteen monipuolisesti perehtynyt, innokas maamiesseuramies. Hän muutti Tarvasjoelta Kalevalle, josta osti Ylimarkulan tilan. Sitä hän toimensa ohella viljeli yhdessä poikiensa kanssa. On aivan varmaa, että juuri hänen toimestaan pidettiin Ylimarkulassa joulukuun 27. p:nä v. 1910 Paimion maalaisseuran yleinen kokous. Läsnä oli kolmattakymmentä kyläläistä. Puheenjohtajana toimi Antti Räikkä ja sihteerinä Jalmari Markula. Yksimielisesti päätettiin perustaa ”Kalevan Maalaisseura itsenäisesti toimivaksi seuraksi, joka ei ole riippuvainen Paimion Maalaisseurasta”, kuten pöytäkirja kertoo. Kaikki läsnäolijat liittyivät seuran jäseniksi. Sääntöluonnosta valmistelemaan valittiin toimikunta, johon kuuluivat:

maatalousneuvoja	Antti Räikkä
maanviljelijä	Jalmari Markula
opettaja	Viljo Reunavuori
pienviljelijä	Santeri Ahola
maanviljelijä	Jalmari Kankare
kauppias	Kustaa Helkiö
pienviljelijä	Kalle Laine
maanviljelijä	Vilho Koivisto

Mainittakoon, että Paimion maalaisseura asettui vastustamaan uuden seuran perustamista. Lausunnossaan L-S maanviljelysseuralle se toteaa, että Kalevan maalaisseura on perustettu ilman lupaa, eikä myöskään ole säännöissä riittävän selvästi määritelty seurojen aluerajoja. Erimielisyydet sovittiin aikanaan ja v. 1914 Kalevan maalaisseura hyväksyttiin itsenäisenä seurana maanviljelysseuran jäseneksi. Sääntötoimikunnan puheenjohtajana Antti Räikkä jätti seuran perustamisanomuksen sääntöehdotuksineen lääninkuvernöörille huhtikuun 15. p:nä 1911. Koska Suomi oli silloin Venäjän vallan alainen, noudatettiin yhdistysten perustamisessa tarkasti keisarin vahvistamia sääntöjä. Kuvernööri hankki ensin lausunnon Piikkiön kihlakunnan kruununvoudilta. Lausunto oli seuralle myönteinen.

Huhtikuun 29. pñä 1911 kuvernööri vahvisti seuran säännöt, ”koska seuran tarkoitus näyttää olevan hyvä, eikä sääntöehdotus ole ristiriidassa yleisen lain ja asetusten kanssa”, kuten päätöksessä sanotaan.

Sääntöjen 1 § määrittelee seuran tarkoituksen.

”Kalevan maalaisseuran tarkoituksena on maanviljelyksen ja sen sivuelinkeinojen edistäminen ja yleensä maatalouden kohottaminen Paimion kunnan pohjoispuolisella alueella, jota rajoittaa Paimion toisesta maalaisseurasta Turun-Salon maantie sekä Paimion joki maantiehen asti.”

Sääntöjen 2 §:ssä esitetään monipuolisesti seuran toimintamenetelmät.

”Tarkoitustaan koettaa seura saavuttaa:

1: ksi) Keskustelukokouksten, esitelmäin ja mikäli sen voimat riittävät, erityisten opikurssien kautta;

2: ksi) toimeenpanemalla näyttelyjä, kilpailuja ja viljelys- ynnä työkalujen kokeita;

3: ksi) työskentelemällä yhteistoiminnalle perustuvain taloudellisten yhdistysten aikaansaamiseksi;

4: ksi) perustamalla alueelleen kylvösiemenvarastoja;

5: ksi) perustamalla alueelleen maatalouskirjastoja

6: ksi) edistämällä puutarhan hoitoa paikkakunalla ym. sopivilla keinoilla edistää seuran tarkoitusta.

Sitäpaitsi tulee seuran käydä yhteistyöhön muiden seurain ja laitosten kanssa, jotka työskentelevät samojen tarkoituserien saavuttamiseksi.

Seura on jakamaton yhdistys”.

Maamiesseura on alusta alken koettanut toteuttaa näitä periaatteitaan, jotka aikanaan on laadittu viisaasti ja kaukonäköisesti. Ne sopivat yhä vieläkin toimintaohjeeksi.

Paimion nimismies luovutti vahvistetut säännöt todistajan läsnäollessa Antti Räikälle heinäkuun 22. pñä 1911. Perustamisvuotena ei liene kuitenkaan ollut näkyvää toimintaa.

ALKUVUODET TOIMELIASTA AIKAA

Kalevan maamiesseuran toiminta lähti v. 1912 reippaasti käyntiin. Johtokuntaan kuuluivat esimiehenä Antti Räikkä, sihteerinä Santeri Ahola, jäsenenä Jalmari Markula, Ville Mäkilä, Kustaa Helkiö, Evert Räikkä, Jalmari Hulmi ja Juho Laiho. Johtokunnan kokouksia pidettiin 5 ja yleisiä kokouksia 4. Jäsenmäärä oli yhteensä 53 henkeä, joista naisia 5. Ammatillisesti jäsenistö jakaantui seuraavasti: tilallisia 21, palstatilallisia ja torppareita 25, palkollisia ym. tilattomia 7. Ammattitaidon kartuttamiseksi järjestettiin kesällä juurikasvien viljely- ja kesannonhoitokilpailut. Syksyllä oli kilpaoitus ja –kyntö kunkin kilpailijan kotitilalla.

Palkintotuomareiksi valittiin kokouksessa neuvoja Räikkä, maanviljelijät Jalmari Kankare, Ville Mäkilä ja Oskari Vuorio. Kilpailijoita oli yhteensä 19 ja rahapalkintoja jaettiin 16 kpl. Maanviljelysseuran kosulentit pitivät käytännöllisiä kursseja karjanhoidossa, metsänhakuussa ja ruuanlaitossa. Eräässä maamiesseuran kokouksessa oli pohdinnan aiheensa ojankaivu. Todettiin, että käsinkaivu savimaassa oli hidasta ja

työlästä. Siksi esitettiin toivomuksia, että pitäisi hankkia yhteinen oja-aura, joka oli siihen aikaan konemarkkinoiden uutuus, hinnaltaan tosin kallis –1500 markkaa.

Koska maamiesseuralla ei ollut käyttövaroja, niin päätettiin perustaa koneosuuskunta, jonka osakkaat ostavat oja-auran omilla rahoillaan. Osakkaaksi ilmoittautuivat Antti Räikkä, Jalmari Hulmi, Oskari Ylitalo, Juho Ylitalo, Jalmari Markula, Ville Mäkilä, Oskari Tomero, H. Isotupa, Arthur Sarin, A.W Nyholm. Osakkaat valitsivat keskuudestaan hoitokuntaan Juho Alitalon, Jalmari Markulan ja Arthur Sarinin. Yhteisesti laadittiin tarkat säännöt. Osakkailta oli etuoikeus auran käyttöön, mutta sitä lainattiin muillekin silloin kun osakkaat eivät sitä tarvinneet, jopa Hevonpään saakka.

Oja-aura oli kaksipuolinen. Sitä vedettiin hevoskiertovintturilla eli ns. vorokilla. Suotuisissa olosuhteissa oja tuli kertavedolla kuntoon ja jälki oli kaunista. Myöhemmin aikoina viljelijät ostivat itselleen keveitä yksisiipisiä hevosvetoisia oja- auroja, jotka olivat näppärämpiä ja nopeampia käyttää.

Syyskuun 15. pnä 1912 pidettiin Ylimarkulassa kokous, jossa päätettiin anoa läänihallitukselta lupa arpajaisten järjestämiseksi. Samassa kokouksessa keskusteltiin vilkkaasti puolesta ja vastaan lainajvästön perustamisesta Kalevalle. Asiaa valmistelemaan valittiin toimikunta, johon tulivat Jalmari Kankare, Oskari Vuorio ja Antti Räikkä. Seuraavassa kokouksessa toimikunta esitti ehdotuksensa hyväksyttäväksi:

- 1) Lainajvästön varastopaikaksi saadaan ilman vuokraa Ylimarkulan lukittava makasiini.
- 2) Siemenvaraston alkuun saamiseksi kerätään paikkakuntalaisilta vapaaehtoisina lahjoituksina kauraa tai rahaa. Myöhemmin maamiesseuran rahavarojen karttuessa voidaan varastoon ostaa siementä. Lahjoittajilla on oikeus antamaansa määrään saakka lainata tarvittaessa siementä.
- 3) Siemenvarastoa hoitaa seuran johtokunta vastuuvetoisesti.
- 4) Jos maamiesseura lakkaa tai siemenlainaus tarpeettomana lopetetaan, niin saavat lahjoittajat takaisin lahjoittamansa määrän ilman korkoja. Loput käytetään seuran sääntöjen mukaisesti.

Oman lainajvästön tarpeellisuutta perusteltiin monin tavoin.

- 1) Kunnan lainamakasiinista ei ole saanut aina tarpeeksi siementä.
- 2) Siemenen lainaamiseen Vistalta kuluu 2 keväistä päivää. On tehtävä ensin tilausmatka ja sitten noutomatka.
- 3) Lainauskorko voisi omassa jvästössä olla halvempi.
- 4) Siemenen laatua voitaisiin itse valvoa.

Lainajvästö perustettiin keväällä 1912 toimikunnan ehdotuksen mukaisesti. Siemenlahjoituksia keräämään valittiin Antti Räikkä, Oskari Vuorio, A.W Nyholm, Kustaa Laine ja J.G Markula. Keräys tuotti 71 hl kauraa ja 5 mk rahaa. Keräyslistoissa on 54 lahjoittajan nimet. Lainauskoroksi vahvistettiin 10%. Erikoisesti pientilat lainasivat keväisin kauransiementä ja syksyn sadosta maksettiin laina korkoineen kaurana takaisin. Tämä lainaustoiminta päättyi vasta sotien jälkeen.

Maamiesseuran organisoima yhteistoiminta tuotti muitakin merkittäviä tuloksia Kalevan kulmakunnan hyödyksi. Arpajaisten tulot - noin 700 mk – lainattiin juuri perustetulle sonnnyhdistykselle sonninin ostamista varten. Alkuvuosina seura osti väkilannoitteet edullisesti yhteisostona.

Johtokunnassa tapahtui v. 1913 pieniä muutoksia. Sihteeriksi valittiin Amerikan mantereet kierrellyt mv. Arthur Sarin ja jäseneksi Kyysilän koulun opettaja Viljo Reunavuori.

Johtokunnan kokouksia pidettiin sinä vuonna 5 ja yleisiä kokouksia samoin 5. Kokouksissa oli konsulenttien esitelmiä. Usein myös joku johtokunnan jäsen esitti alustuksen eli pohjusti keskustelun aiheen. Ajan virtauksia kuvastanee esim. seuraava aihe: ”Miten työvoimaa saataisiin enempi pysymään maataloudessa ja siten estettäisiin kaupunkiin muutto”. Kysymyksen alusti Antti Räikkä. Keskustelu oli vilkasta ja lopuksi hyväksyttiin ponnet.

- 1) ”Maatalousammattitaitoa olisi kohotettava, jotta voitaisiin maksaa parempia palkkoja.
- 2) Nuorisolle on selostettava maatalouden eri tuotantohaaroja, ja koetettava heitä innostaa toimimaan niissä, jotta he saavuttaisivat toimestaan hyötyä ja huvia ja kiintyisivät maatalouteen.
- 3) Maanomistajien olisi järjestettävä tonttimaita ja rakennettava asuntoja, ettei niiden, joilla on halua tehdä työt maataloudessa, tarvitsisi mennä kaupunkiin, tehtaisiin ja amerikkaan.
- 4) Maataloustyö olisi niin järjestettävä, että sitä kaikkina vuodenaikoina olisi saatavana, ettei toisina aikoina olisi työttömyyttä ja toisina aikoina työtilaisuuksia liikaa”.

Eräässä kokouksessa pohdittiin kysymystä ”Mikä keino olisi sopivin maamiesseuran rahavarojen kartuttamiseksi?” Kokous päättyi toteamaan:

- jäsenmäärää olisi nostettava, koska jäsenmaksut ovat varmaa tuloa;
- on pidettävä usein arpajaisia, iltamia ja näyttelyitä;
- kilpailujen osanottajilta on perittävä osallistumismaksu.

Kevätkokouksessa maaliskuun 26. pnä Antti Räikkä esitelmöi ”Siemenen viljelystä”. Hän suositteli viljanviljelyn laajentamista ja tehostamista. Päätettiin, että seura hankkii osuuskaupasta juuri markkinoille laskettuja kauralajikkeita 5 kg kutakin. Siemenet kylvetään koeruuduille ja yritetään selvittää, mikä lajike olisi Kalevalla paras. Kokeita hoitamaan valittiin Oskari Ylitalo ja Arthur Sarin. He perustivat koekenttiä 3 tilalle. Erilaisia kauralajikkeita ja maatiaiskantoja oli näissä Kalevan ensimmäisissä kokeissa yhteensä 10. Parhaimmat tulokset antoivat ”Kultasade” ja ”Kello” kaurat.

Maamiesseura suhtautui myönteisesti myös naisväen harrastuksiin. Vuonna 1913 oli puutarhakurssit Ylimarkkulassa, kotitalouskurssit Ali-markkulassa ja karjanhoitokurssit Evaisten Ylitalossa. Osanottajia näillä kursseilla oli yhteensä 24 emäntää ja tytärtä.

Näihin aikoihin harrastettiin maatalousneuvonnassa monenlaisia maatalouteen liittyviä kilpailuja. Ne tarjosivat usein koko perheelle mielenkiintoista puuhaa ja samalla kehittivät ammattitaitoa. Taitavat voittajat herättivät suurta arvonantoa ja huomiota. Lisäksi suhteellisen suuret rahapalkinnot kannustivat tavoittelemaan voittoja. Kilpailujen arvostelun suorittivat maamiesseuran valitsevat palkintolautakunnat. Vuonna 1913 pidettiin runsaasti kilpailuja, joista mainittakoon tässä muutamia.

Kesannonhoitokilpailu:

I palkinto	Markula, Jalmari	92 p
I palkinto	Mäkilä, Ville	91 p
II palkinto	Ekman, Karl	82 p
II palkinto	Ylitalo, Oskar	80 p

Kesannonhoito, pientilat:

I palkinto	Lindroos, Kalle	93 p
I palkinto	Hulmi, Jalmari	92 p
II palkinto	Rinne, Frans	88 p
II palkinto	Laine, Kustaa	88 p
II palkinto	Lindberg, August	84 p
II palkinto	Vuorio, Oskar	82 p

Karjanpuhtauskilpailu:

II palkinto	Sillanpää, Aliina
II palkinto	Räikkä, Anna
II palkinto	Laasonen, Elli
II palkinto	Lindroos, Gustaava
II palkinto	Saarinen, Martta
III palkinto	Hjeld, Iida
III palkinto	Sillanpää, Sandra
III palkinto	Vuorio, Amanta
III palkinto	Mäkilä, Lyyli

Ojankaivukilpailu:

I palkinto	Katajisto, Juha
II palkinto	Vuorio, Oskari
II palkinto	Salminen, Kustaa
III palkinto	Nurmi, Arthur

Juurikasvien siemenviljely:

II palkinto	Räikkä, Antti
-------------	---------------

Viljakasvien siemenviljely:

I palkinto	Kankare, J	vehnä ja herne
I palkinto	Sarin, A	ruis ja ohra
I palkinto	Nyholm, A.W	KULTASADE-kaura
II palkinto	Salonen, A.	vehnä, ohra, kaura
II palkinto	Markula, J	ruis, kaura
II palkinto	Kotiranta, O.	ohra
III palkinto	Kankare, J	ohra
III palkinto	Salonen, A.	ruis
III palkinto	Markula, J	rehuherne, timotei
III palkinto	Nyholm, A.W	ruis

Marjasäilykkeet:

I palkinto Reunavuori, Olga

Perunanviljely:

I palkinto	Räikkä, A	JUVEL- lajike
II palkinto	Nyholm, A.W	KEISARINKRUUNU- lajike

Maamiesseuran tulot olivat v. 1913 yhteensä 800 mk, josta käytettiin rahapalkintoihin 89 mk. Lisäksi jaettiin runsaasti kunniakirjoja. Palkintoja saaneita oli yhteensä 26 henkilöä.

SOTAVUODET 1914- 1918

Maailmansodan vuodet eivät millään tavoin hidastuttaneet seuran toimintaa. Elämä sujui rauhallista tahtia Kalevan kulmilla. Astutuskeskuksissa oli ruokatarpeista hienoista niukkuutta. Tuotteiden hinnat olivat noususuunnassa. Elintarvikehuoltoa varten maamiesseura veloitettiin keräämään tilastotietoja alueensa viljelysaloista, sadoista, tuotehinnoista yms.

Johtokunta kokoontui vuosittain 5-6 kertaa. Puheenjohtajaksi valittiin v. 1915 Evert Räikkä ja hänen jälkeensä Aleks Tomero (1916- 21). Seuran sihteeri A. Sarin muutti pois Kalevalta ja sihteeriksi tuli tarmokas Jalmari Markula (1917- 21). Johtokunnan varajäseniksi valittiin v. 1915 Jalmari Hulmi ja Juho Hurme, jotka molemmat toimivat myöhemmin ansiokkaasti puheenjohtajina.

Yleisiä kokouksia ja keskustelutilaisuuksia järjestettiin säännöllisesti melkein joka kuukausi. Ajankohtaisia keskusteluaiheita olivat mm.

- onko syytä laajentaa rukiin ja nisun viljelyä
- mikä karjarotu on paikkakunnalle sopivin
- vihantarehuviljely
- mitenkä aitausrasitusta olisi vähennettävä
- siirapin valmistus sokerijuurikkaasta kotitarpeiksi
- olisiko maamiesseuran harkittava palstoja tilattomille kasvitarihviljelyä varten
- miten mehiläisiä pitäisi hoitaa

Perheiltamissa tammikuun 2. päivänä 1916 keskusteltiin innokkaasti aiheesta ”Miksi naiset eivät ota enemmän osaa maamiesseuratoimintaan?” Pöytäkirjaan merkittiin seuraavanlaisia mielipiteitä:

- naiset ovat niin kiinni kotiaskareissa, että eivät ehdi kokouksiin;
- naiset eivät halua mennä, on leväperäisyyttä;
- ajatellaan, että hoitakoot miehet maatalousasiat, niin on ollut ennenkin;
- naiset kyllä ennättävät maamiesseuran iltamaiin ja muihin huveihin, askareet eivät silloin estä;
- kokouksiin tulisi yhdistää myös huviohjelmaa;
- monet vastustivat huvipuolta muualla kuin iltamissa;
- kokouksissa tulisi olla alustuksia ja keskustelua naisia kiinnostavista aiheista.

Keskustelun päätteeksi nimettiin toimikunta, johon kuuluivat: Hilda Kotiranta, Anna Räikkä, Eli Tomero, Evert Räikkä, J. Markula ja emäntä Tuominen-Isotupa. Toimikunnan tehtävänä olisi selvittää, miten naisten toimintaa olisi tehostettava. Maamiesseura ei kuitenkaan milloinkaan perustanut erillistä naisosastoa. Vasta 1930- luvulla naiset perustivat ”Kalevan Martat” ja 1960- luvun alussa ”Haanpään Maatalousnaiset”.

Kaukonäköinen johtokunta oivalsi jo seuran alkuvuosina, että pääoman puute oli vaikein este maatalouden kehittämisen tiellä. Antti Räikkä oli neuvojana kierrellessään huomannut, miten osuuskassat olivat vähävaraisia viljelijöitä lainoillaan tukeneet. Maamiesseuran pyynnöstä saapui Osuuskassojen Keskuslainarahaston kamreeri Juho Vähä-Erkkilä Kalevalle esitelmöimään osuuskassoista ja niiden toiminnasta. Asiaa kysyttiin jonkun aikaa. Sitten myöhemmin tammikuun 14. pñä 1914 maamiesseura kutsui koolle osuuskassan perustavan kokouksen, joka päätti perustaa Kalevan Osuuskassan. Sen jäseniksi kirjoitautui heti 20 maamiesseuran jäsentä.

Hallituksen puheenjohtajaksi valittiin A. Sarin, varapuheenjohtajaksi J. Markula, hallituksen jäseniksi E. Räikkä, V. Mäkilä, O. Tomero, O. Ylitalo ja O. Kotiranta. Osuuskassanhoitajaksi valittiin aluksi Evert Räikkä ja myöhemmin opettaja Toivo Jokiniemi. Kalevan Osuuskassa sulautui v. 1957 Paimion Osuuspankkiin. Toimintansa aikana se myönsi yht. 1900 lainaa. Näillä rahoilla on raivattu Kalevalle peltoa, kaivettu oja, rakennettu asuin- ja talousrakennuksia, ostettu maatiloja ja lisämaata, hankittu koneita, kotieläimiä, kalkkia, lannoitteita ja rehuja. Harmaat olkikatkoiset rakennukset ja hatarat torpat ovat väistyneet, uudet seinät ovat saaneet maalia pintaansa. Maamiesseuran ja osuuskassa ovat tukeneet toistensa pyrkimyksiä kohottaen seudun henkistä ja aineellista tasoa.

V-S maanviljelysseura antoi auliisti konsulenttejaan erilaisten kurssien pitoon. Puutarha-, karjanhoito-, kananhoito-, käsityö- ja kotitalouskurssit olivat vuodesta toiseen suosittuja. Edelleen jatkettiin myös vuosittaisia kesannonhoito-, lannanhoito-, kyntö-, ojitus-, kasvitarhanhoito-, juurikasvienviljely- ja karjanpuhtaanapitokilpailuja. Uutena kilpailumuotona olivat uutisraivaus- ja karjankasvatuskilpailut. Voittajille jaettiin palkintoja ja kunniakirjoja. Erikoista huomiota kiinnitettiin vihannesviljelyn edistämiseen. Tähän tarkoitukseen Paimion kunta oli v. 1917 myöntänyt 100 markan avustuksen. Maamiesseuran johtokunta päätti 50 markalla ostaa porkkanan, punajuuren, sipulin, lantun ja sikurin siemeniä, jotka jaettiin puolihintaan viljelijöille. Halvan siemenen saannin ehdoksi asetettiin pakko-osallistuminen vihannesviljelykilpailuun. Toinen puoli apurahasta varattiin kilpailupalkinnoksi.

Karunan siemenvarasto kasvoi vuosi vuodelta ja lainaus oli vilkasta. Huonoina rehuvuosina eräät lainaajat yrittivät maksaa lainan takaisin rahassa. Johtokunta näyttää kuitenkin noudattaneen tiukasti lainaussääntöjä. Joskus oli pakko suostua rahakorvaukseen, jos palautettava kaura oli aliarvoista siemeneksi. Tosin kauran laatuvaatimuksetkin olivat varsin kohtuulliset. Siemenen tuli olla itävää ja alin hehtolitraino 48 kg.

Vuonna 1916 Räikät myivät Ylimarkulan. Uusi omistaja ei ollut halukas pitämään siemenvarastoa vajassaan. Etsittiin uutta varastoa, ja sopiva rakennus löytyikin. Nykyisen maamiesseuran kuivurin paikalla sijaitsi siihen aikaan Kalevan Puimakoneosuuksun mylly- ja saharakennukset. 1918 mainittu osuuskunta lahjoitti nämä rakennukset maamiesseuran siemenvarastoksi. Myllyrakennus maalattiin ja siemenlaarit laitettiin talkoilla ponttilaudasta.

Syrjäkulman asukkaille tieasiat ovat aina olleet tärkeitä. Kalevan kylätie oli näihin aikoihin erittäin heikossa kunnossa. Niinpä maamiesseura asetti toimikunnan, jonka tehtäväksi annettiin selvittää, miten voitaisiin Karhunpyölin jyrkkä mäki mataloitaa ja Karhunojan silta korjata. Maantietä päätettiin yhteisvoimin kunnostaa.

Yhteistoiminnassa Kalevan Osuuskassan kanssa päätettiin v. 1917 antaa Pellervon ja Maaseudun Tulevaisuuden tilaajille 25% alennus.

ITSENÄISYYDEN ENSIKYMMEN

Valtiollinen itsenäisyys ei aiheuttanut muutoksia maamiesseuran toimintaan. V-S maanviljelysseuran konsulentit järjestivät edelleen erikoiskursseja entiseen tapaan. Kansakoululaisille opetettiin keväisin metsänkylvöä ja istutusta.

Myös erilaisia kilpailuja oli kuten ennenkin. Toimintakertomuksista vain ilmenee, että osanottajien määrä alkoi hiljalleen vähetä. Samoin joitain kursseja täytyi peruuttaa, koska ketään ei ilmoittautunut.

Kokousten yhteydessä maanviljelysseurojen neuvot esitelmöivät ajankohtaisista asioista. Huvitoimikunta sai pystyyn iltamat pari kertaa vuodessa.

Ohjelmassa oli tervehdyspuhe, laulua, lausuntaa, maatalousesitelmä keskusteluineen, lopuksi näytelmä. Huvitoimikunnan näkyvimpiä hahmoja olivat Hilda Kotiranta, Elli Tomero, Lyyli ja Lempi Alitalo, Lauri Heimo, Kaarlo Alitalo ja Sulo Kajanoja.

Johtokunnan puheenjohtajana toimi pitkiä aikoja Jalmari Hulmi (1922- 1946) ja sihteerinä Yrjö Alitalo (v. 1922- 1946).

Maatalousneuvon virka koetettiin Paimiossa vakinaistaa. V. 1920 kunta oli tähän tarkoitukseen myöntänyt varoja 2000 mk ja Kauppaosuuskunta 500 mk. Seuraavaksi vuodeksi voitiinkin palkata neuvoja yhdessä Savon kanssa.

Vuonna 1920 keskusteltiin pitkään Tillintuvan osuuden (1/6) myynnistä Paimion nuorisoseuralle. Kauppaa ei syntynyt. Suunnitelmassa oli oman talon saaminen Kalevalle. Kalevan Työväenyhdistys oli halukas myymään puolet talostaan 25 000 markalla. Tätäkään kauppaa ei varojen puutteessa tehty.

Hyvän kylvösiemenen merkitys arvostettiin Kalevalle jo v. 1922, jolloin seuran yleisessä kokouksessa päätettiin ostaa TRIUMF-niminen viljanlajittelija. Se maksoi seuloineen 1355 mk ja rahat saatiin siemenvaraston tuotoista. Tällä koneella on ollut suuri merkitys seudun viljelystason kohoamiseen.

RAUHALLISTA KEHITYSTÄ 1930-LUVULLA

Yhteiskunnallisten olojen ja erityisesti maatalouden kehittyminen kuvastuu selvästi maamiesseuran toiminnassa. Innostuksen laimentuessa vanhoista perinteisistä toimintatavoista vähitellen luovutaan ja uusia piirteitä tulee tilalle.

Maatalouskerhotyö aloitettiin Paimiossa 1920-luvun loppupuoliskolla. Kerhoneuvoja, agr. J. Puukka ja konsulentti N. Kankare kehoittivat viljelemään uutta kasvia, sokerijuurikasta. Keväisin pidettiin harvennuskurssit suoraan pellolla. Nuoret osallistuivat innokkaasti harvennuskilpailuihin. Maamiesseura myönsi avustuksen kerhoneuvojan palkkaukseen, koska yhteistoiminnasta katsottiin olevan hyötyä.

Sokerijuurikkaan viljelyn aloittaminen toi tullessaan myös tuhohyönteiset pelloille. Torjuntaa varten seura osti ”Puhuri” –pölyttimen, joka oli monet vuodet ahkerassa käytössä. Tällä vuosikymmenellä vehnänviljely laajeni voimakkaasti. Tämän vaateliaan kasvin viljelytekniikan kehittämiseksi maamiesseura pani toimeen vehnänviljelykilpailuja, joihin palkinnot antoi Paimion Kauppaosuuskunta.

Kauransiemenen lainaus jatkui vilkkaana ja varaston suuruus oli n. 300 hl. Vuonna 1931 valmistui uusi sementtitiilinen siemenvarasto. Viljanlajittelu- ja peittauskursseilla korostettiin hyvän ja terveen siemenen merkitystä. Jo näihin aikoihin keskusteltiin paljon yhteisen viljankuivurin rakentamisesta. Hanke jäi kuitenkin sillä kertaa toteutumatta.

Liikenneolojen vilkastuessa maamiesseuran puuhaamat opintoretkeilyt tulivat nyt muotiin. Jokavuotinen retki suuntautui usein omaan maakuntaan maatiloille, puutarhoihin ja laitoksiin. Joskus käytiin Uudellamaalla, Helsingissä, Tammiston ja Jokioisten koetiloilla. Aina oli runsaasti lähtijöitä. Retket antoivat hyötyä ja huvia koko perheelle.

Vuonna 1937 perustettiin sadontarkkailuyhdistys yhdessä Paimion Maamiesseuran kanssa. Siihen liittyi Kalevalta 9 viljelijää. Yhdistys palkkasi assistentin, jonka tehtävä oli laatia kaavakkeille tarkka kirjanpito koko tilan viljelyskasvien tuloista ja menoista. Näin päästiin vertailemaan, mitä kasvia kannattaisi parhaiten viljellä. Jokainen jäsentila sai käyttöönsä tiedot toisilta sadontarkkailutiloilta. Näin kokemuksia voitiin vaihtaa. Koekenttiä oli sadontarkkailutiloilla yht. 29. Näistä suurin osa lannoituskokeita ja runsaasti myös lajikekokeita. Koetöiminnasta hyötyivät myös muutkin viljelijät. Valitettavasti vain talvisota lopetti lupaavasti alkaneen kokeilun.

Sotavuosina 1939- 44 maamiesseuran toiminta lienee ollut hiljaista. V. 1941 pidettiin yleinen kokous Alimarkulassa. Tällöin päätettiin järjestää salaojituskurssit ja emäntä-isäntäpäivät.

NOUSUN AIKAA

Sotien jälkeen alkoi vilkas jälleenrakennuskausi monessakin mieeelssä. Kalevalle sijoitettiin karjalaista siirtoväkeä, etupäässä Uudenkirkon ja Johanneksen kunnista. Näistä uusista paimiolaisista tuli luonnostaan aktiivisia maamiesseuran jäseniä. Hehän olivat jo entisillä kotiseuduillaan tottuneet yhteistoimintaan.

Kuitenkin maamiesseuran kokouksessa Tillintuvassa v. 1947 päätettiin, että Kalevan maamiesseura lakkautetaan ja yhdistetään Paimion maamiesseuraan. Yhdistämistä kannatti 10 ja vastusti 4 jäsentä. Toisessa kokouksessa Tomerolla samana vuonna enemmistö päätti, että seuran toimintaa jatketaan erillisenä. Johtokunta pyysi nyt eroa Arvo Oksasta lukuunottamatta. Uuteen johtokuntaan valittiin Juho Hurme puheenjohtajaksi, Heimo Taimen sihteeriksi ja jäseniksi Kaino Salonen, Armas Nurmi, Salomon Hietanen sekä varajäseniksi Valtter Mattila, Otto Taimen, Toivo Rastas ja Antton Puusa.

Ensi töikseen uusi johtokunta ryhtyi kohentamaan seuran taloutta. Jäsenmaksujen keräys ja uusien jäsenten hankkiminen organisoitiin uudelleen. Kauransiemenen lainaus lopetettiin tarpeettomana koska siementä oli kaupastakin saatavissa.

Maamiesseura oli saanut huomattavan summan Paimion maatalousnäyttelyn tuottoja. Kertyneillä varoilla ja avustuksilla ostettiin sähkökäyttöinen "Sukkela" –viljanlajittelija, siirrettävä käsikäyttöinen "Triumpf" –lajittelija ja 2 kpl "Peko" –peittaustynnöreitä. Konelajittelija sijoitettiin entiseen siemenvarastoon ja sen käyttäjäksi valittiin Heimo Taimen. Lajittelukoneen yhteyteen liitettiin v. 1950 "Damas" –kuivapeittauskone. Näin saatiin nopeasti keväällä siemenvilja lajiteltua ja peitattua. Niinpä esim. 1951 lajiteltiin 100 357 kg ja peitattiin 36 630 kg siemenviljaa.

Tulojen hankkimiseksi järjestettiin v. 1951 arpajaisjuhlat. Yleisiin kokouksiin osallistui runsaasti jäseniä ja niissä keskusteltiin ajankohtaisista asioista. Jäsenmäärä oli kymmenluvun taitteessa 170.

KONEET TULIVAT PELLOILLE

Traktorit ja puimurit ilmestyivät 50-luvulla pelloille- siirryttiin koneiden aikakauteen. Maatalousneuvonnan päähuomio suuntautui nyt myös koneisiin ja niiden käyttöön.

Paimion maatalousjärjestöjen yhteiseksi neuvoksi oli valittu agrologi Erkki Peltonen. Hänen toimestaan alkoi monipuolinen yhteistoiminta maamiesseurojen ja tuottajayhdistyksen välillä. Vistalle rakennettiin elokuvateatteri "Kino" talkoovoimin, lahjoituksin ja lainoin. Tämä maanviljeliäin omistama yhteinen talo on siitä lähtien ollut tilava kokoontumispaikka. Täällä on kokoontunut 5-6 kertaa vuodessa "Mieste neolomaseura", jonka tilaisuuksissa maan parhaimmat asiantuntijat esittävät alustuksia maatalouden erikoisaloilta monisatapäiselle viljelijäkunnalle- joukossa aina myös runsaasti Kalevan maamiesseuran jäseniä. Maatalouden nopea kehittyminen on lisännyt informaation tarvetta.

Myös seuran omia kokouksia on pidetty säännöllisesti 2-4 kertaa vuodessa. Alustuksia on ollut koneista, lannoituksesta, rikkaruohon ruiskutuksista, kasvinsuojelusta, karjanruokinnasta, viherlinjasta, sianhoidosta, kananhoidosta, siemenviljelystä yms. ajankohtaisista asioista. Asiantuntijoina on käytetty maamiesseuran ja erikoisneuvontajärjestöjen konsulentteja. Myös kauppaliikkeiden maatalousmiehille on annettu tilaisuus esitellä artikkeleitaan. Keskustelu tutussa joukossa on ollut vilkasta ja kuuntevaa, huone on ollut täynnä väkeä.

Maamiesseura on yhteistoiminnassa kauppojen keskusliikkeiden kanssa järjestänyt jo 1950-luvulta alkaen maatalouskoneiden työnäytöksiä ja traktorikyntöesityksiä. Myös muutamia traktorikyntökilpailuja on ollut Kalevalla. Seuran monivuotinen koneiden hoitaja, mv. Eero Vuorio on voittanut monia palkintoja pitäjänmestaruus- ja aluekilpailuissa. Maakunnan kyntömestaruuskilpailuissa hän saavutti pistesijoja.

Retkeilyinnostus on säilynyt maamiesseurassa viime vuosiin saakka. Retkillä on tutustuttu kone- ja maatalousnäyttelyihin, konepajoihin (Valmet, Rosenlew, Junnilan Konepaja, Lännen Sokeri, Upo ym),

meijereihin, kuivureihin, väkilannoitetehtaisiin, koeasemiin, erikoisviljelmiin ja moniin muihin jäsenten toivomiin kohteisiin. 1960-luvun matkoista jäi unohtumattomana mukana olleiden mieliin kotimaan pitkä ”risteily” aina Punkaharjulle ja Kesälahdelle saakka. Hauska oli myös kesäinen Ruotsinmatka yhdessä tarkastusyhdistyksen kanssa.

OMAT KONEET

Oman viljankuivurin hankkiminen oli ollut maamiesseuran suunnitelmissa jo vuosikausia. Kuivurin tarpeellisuus tuli yhä polttavammaksi, kun sadonkorjuussa siirryttiin puumuriin. Lisäksi sattui useita märkiä vuosia.

Kuivurirakennus valmistui v. 1956 entisen siemenvaraston jatkeeksi. Siihen sijoitettiin ”Teho”-merkkinen eräkuivuri, joka maksoi 450 000 mk. Rakennuskulut oliivat saman verran. Työhön käytettiin runsaasti talkoovoimaa ja rakennuspuuta saatiin lahjoituksina jäseniltä. Alkuvuosina jäsenet kuivattivat itse omat viljansa, mutta myös palkattua hoitoväkeä on käytetty. Kuivattu viljamäärä on vaihdellut 300 000- 600 000 kg/v. Yhteinen kuivuri on hyödyttänyt ennen kaikkea pientiloja, joille ei kannata pystyttää omaa kuivuria. Kuivatusta näyttää yhä riittävän. V. 1965 ”Teho” –kuivuri vaihdettiin suurempaan ”Teräs-Siilo” –kuivuriin.

Vanhat lajittelijat myytiin huutokaupalla v. 1962 ja tilalle ostettiin ”Petkus” –lajittelija. Siihen kytkettiin v.1967 nykyaikainen nestepeittauskone ”Panogen”.

Ensimmäinen kavinsuojeluruisku hankittiin v. 1954. Sillä torjuttiin rikkaruohoja ja tuholaisia juurikasmailta 30-40 tilalta vuosittain. Koska ruiskuttaminen oli monelle outoa, niin seuran koneidenhoitaja Eero Vuorio ajoi ruiskua urakatyönä. Myöhemmin on ostettu lisää traktoriruiskuja ja vanhempia on uusittu.

Suosittu ja paljon kysytty kone on ollut betonisekoittaja. Viherlinjan käyttöön on hankittu 2 niittosilppuria. Viimeisimmät koneostot ovat karjanlannanlevittäjä ja etukuormaaja. Muista koneista mainittakoon traktorilana, maansiirtoterä, ojakauha, 2 kpl heinänhäntiä, erikoisaura, kantokoukku ja v. 1972 hankittu traktorikompressori maaliruiskuineen.

YHTEISTYOIMINTA TULOKSELLISTA

Edellä on jo mainittu, että maamiesseuralla on ollut hyödyllistä toimintaa toisten järjestöjen ja liikelaitosten kanssa. Tietenkin samalla alueella toimivat järjestöt ovat tulleet läheisemmiksi. Kalevan Marttojen ja Karjantarkkailuyhdistyksen kanssa on ollut yhteisiä illanviettoja ja retkiä.

Maamiesseuran alaisuuteen perustettiin 1960-luvulla Haanpään Maatalousnaiset ja Nuorten Isäntien Kerho. Nämä toimivat vilkkaasti täysin itsenäisenä omien sääntöjensä puitteissa.

Maatalouskerhoneuvojaopisto, joka 1947 rakennettiin Kalevalle, on monin tavoin edistänyt myös maamiesseuran toimintaa. Se on auliisti tarjonnut avarat tilat kurssien, juhlien ja kokousten pitoon.

Aivan erikoislaatuinen yhteistoiminta on vuosien varrella kehittynyt oppilaskunnan ja maamiesseuran välille. Lienee ainoa tapaus Suomessa, että maatalousoppilaitosten opiskelijat osallistuvat jo opintoaikanaan käytännölliseen maatalouden edistämistyöhön- hoitavat siis neuvojan ammattitehtäviä. Maamiesseuran nykyisen puheenjohtajan, agronomi Ilmari Niskasen johdolla maatalouslinjan opiskelijat ovat harjoitustöinä kartoittaneet tähän mennessä lähes 100 tilaa. Kartoille on keväisin tehty yhdessä isäntien kanssa parisenkymmentä viljelys- ja lannoitussuunnitelmaa ja laadittu kannattavuudesta katetuottolaskelmia. Lannoitustarvetta on tutkittu järestämällä tiloille erilaisia lannoituskokeita. Myös maanäytteitä on otettu viljavuustutkimusta varten. Viime vuosina on mielenkiinto kohdistunut erikoisesti kasvinsuojelukokeisiin. Viljalaboratoriossa on syksyisin tutkittu viljan kauppakelpoisuutta, kosteutta ja sakolukua. Viemärisuunnitelmia ja muita vaakitustöitä on tehty tarpeen mukaan.

Oppilaskunta on lisäksi tehnyt urakkatyönä -retkeilyrahastonsa kartuttamiseksi- kasvinsuojeluruiskutuksia joko omallaan tai maamiesseuran kalustolla. Vapaa-aikoinaan oppilaskunta on tarjonnut myös kaikenlaista muuta työapua tiloille. Työhönpestausta tapahtuu keväällä hauska orjahuutokauppajuhlissa.

TULEVAISUUDEN NÄKYMIÄ vuonna 1971

Kalevan maamiesseuran on 60-vuotistaipaleellaan saavuttanut sekä jäsentensä hyväksymisen että myös julkista tunnustusta. Näkyvänä osoituksena siitä on ollut sijoittuminen ensi palkinnoille monissa V-S maanviljelysseuran järjestämässä maamiesseurojen toimintakilpailuissa. Tarvitaanko sitten maamiesseuran kaltaista vanhaa järjestöä tulevaisuuden muuttuvassa yhteiskunnassa?

Maatalousneuvonta organisoitiin uudelleen v. 1970. Paikalliseksi elimeksi perustettiin Paimion piirin Maatalousseura, joka on palkannut toimialueelleen maatalousneuvojan. Erikoisneuvonnan ohjaus on keskitetty Varsinais-Suomen Maatalouskeskukseen. Neuvonnan ulkoiset puitteet näyttävät olevan järjestyksessä. Viljelijäväestö odottaa uudelta neuvontajärjestöltä tehokasta palvelua.

Maamiesseura on edelleen uuden keskitetyn neuvontaorganisaation eräs tärkeä perusyksikkö. Se tarjoaa yhä edelleen viljelijäväestölle keinon päästä vaikuttamaan omatoimisesti maatalouselinkeinon menestymiseen. Nyt ja tulevaisuudessa tarvitaan aktiivisia jäseniä, uusia toimintaideoita ja tehokkaita johtokuntia. Järjestönkin on pysyttävä ajan tasalla ja elinvoimaisena.

Maatalouden valtavasta kehityksestä huolimatta yksityinen viljelijäperhe katsoo kuitenkin yhä uudelleen epävarmana tulevaisuuteen. Yhteistoiminta luo turvallisuutta- maamiesseura luo yhteistoimintaa. Kuitenkaan mikään järjestö ei ole itsetarkoitus.

Kalevan maamiesseurakin voitaneen tarpeettomana lakkauttaa vasta sitten, kun jokainen viljelijä voi harjoittaa elinkeinoaan ilman yhteistoimintaa toisten viljelijöiden kanssa.

Se aika ei vielä ole näköpiirissä...

JOHTOKUNTA

Puheenjohtajat

Räikkä, Antti	1911-1914
Räikkä, Evert	1915
Tomero, Aleksi	1916-1921
Hulmi, Jalmari	1922-1946
Hurme, Juho	1947-1958
Niskanen, Ilmari	1959-

Sihteerit

Ahola, Santeri	1911-1912
Sarin, Arthur	1913-1916
Markula, Jalmari	1917-1921
Alitalo, Yrjö	1922-1924
Mäkilä, Verner	1925-1946
Taimen, heimio	1947-

Johtokunnan jäsenet

Räikkä, Antti	1911-1914
Markula, Jalmari	1911-1927
Mäkilä, Ville	1911-1926
Hulmi, Jalmari	1911-1946
Laiho, Juho	1911-1921
Helkiö, Kustaa	1911-1921
Hurme, Juho	1914-1958
Ylitalo, Oskari	1916-1921
Tomero, Aleksi	1916-1921 ja 1928-1946
Männistö, Anton	1922-1923 ja 1933-1938
Hellén, Otto	1922-1924
Tiensuu, Kalle	1922-1924

Suomi, Oskar	1922-1924
Alitalo, Yrjö	1922-1924
Kajanoja, Sulo	1924-1946
Mäkilä, Verner	1925-1946
Alava, Edvard	1925-1946
Tuomi, Kustaa	1925-1946
Alitalo, Juho	1925-1932
Ruohonen, Edvard	1927-1928
Dahl (Hiekko), Tuure	1929-1947
Saari, Edvard	1935-1947
Oksanen, Arvo	1941-1950
Hietanen, Salomon	1947-1949
Nurmi, Armas	1947-1949
Mattila, Valtter	1947-1949
Puusa, Anton	1947-1948
Rastas, Toivo	1947-1965
Taimen, Otto	1947-1958
Halmari, Paavo	1950-1967
Rantanen, Akseli	1950-1971
Lehto, Alarik	1951-1957
Mero, Reino	1957-1970
Tanjula, Paavo	1958-1959
Salonen, Kaino	1947-
Uuttu, Veikko	1960-
Rastas, Pentti	1966-
Sillanpää, Aarne	1967-
Sillanpää, Lauri	1968-
Suomi, Simo	1971-
Sorvola, Antti	1972-